

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-24(3)/16/JK

Warszawa, 21 marca 2016 r.

DECYZJA DIH-1/33/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 23), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 678), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Marka Solarza, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Kebab Wypas Marek Solarz w Tychach, wniesionego wobec pkt I decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 22 stycznia 2016 r. (nr akt sprawy: HU.8361.146.2015/165DEC/15), wymierzającej temu przedsiębiorcy, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu partii zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego,
utrzymuje w mocy ww. pkt I decyzji.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 1 – 6 października 2015 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej również „*Śląskim WIIH*”, w punkcie gastronomicznym „Kebab Wypas”, mieszczącym się w Tychach przy al. Niepodległości 43A, należącym do przedsiębiorcy Marka Solarza, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Kebab Wypas Marek Solarz w Tychach, zwanego dalej również „*stroną*”, sprawdzono m.in. rzetelność przekazywanych informacji o oferowanych wyrobach kulinarnych.

Kontrolą objęto pochodzące za zakupu kontrolnego potrawy kebab w cieście (dalej: „*kebab w cieście*”) oraz hamburger z serem Feta (dalej: „*hamburger z serem Feta*”).

W wyniku powyższego stwierdzono, że nie uwidoczniło konsumentom informacji o:

- wszystkich składnikach, co naruszało wymagania art. 44 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji dyrektywy Komisji 87/250/EWG,

dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”, w związku z § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych”,

- zawartych w ww. potrawach składnikach alergicznych, tj. w przypadku:
 - kebaba w cieście – mąki pszennej, białka sojowego, laktozy i gorczycy,
 - hamburgera – mąki pszennej (w bułce), białka sojowego, kaszy manny i gorczycy. Ponadto producent półproduktu (steaka) podał informację: „Produkt może zawierać: seler, pochodne z mleka (łącznie z laktozą) i jaja,co naruszało wymagania art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011,
- pełnej nazwie wyrobu – podano „kebab ciasto” bez określenia mięsa, z którego jest wyprodukowany, tj. „kebab z udek kurczaka”, oraz „hamburger” zamiast „hamburger drobiowy”, co naruszało wymagania art. 44 ust. 1 lit. b rozporządzenia 1169/2011 w związku z § 19 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych.

Ponadto, zgodnie z zawartą w karcie menu deklaracją, hamburger z serem Feta powinien zawierać dodatek sera Feta.

Sprawdzenie zgodności rzeczywistego składu surowcowego ww. hamburgera z serem Feta z deklaracją zawartą w karcie menu dostępną w placówce, wykazało, że do jego przygotowania użyto innego surowca niż deklarowany, tj. sera sałatkowego zamiast sera Feta. Ustalenia tego dokonano w związku z brakiem w dniu kontroli sera Feta, a będącymi na stanie placówki serem sałatkowym naturalnym ISLOS i serem sałatkowym z ziołami ISLOS, produkcji Mleczarni „Turek” Sp. z o.o. z siedzibą w Turku oraz na podstawie faktur VAT potwierdzających zakup surowców i półproduktów wykorzystywanych do przygotowania potraw.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 6 października 2015 r. (nr akt kontroli: HU.8361.146.2015).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 23 grudnia 2015 r., Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę Marka Solarza, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Kebab Wypas Marek Solarz w Tychach, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia:

- na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanej potrawy kebab w cieście,
- na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej potrawy hamburger z serem Feta

oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa, przekazując Śląskiemu WIIH pismo z 5 stycznia 2016 r., w którym wskazała, że rok 2015 zakończyła stratą finansową na poziomie 1.442,12 zł. Ponadto strona wniosła o ukaranie jej wyłącznie upomnieniem, gdyż stwierdzone uchybienia zostały poprawione a zalecenia inspektorów przeprowadzających kontrolę wprowadzone już w trakcie kontroli.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, w drodze decyzji z dnia 22 stycznia 2016 r. (nr akt sprawy: HU.8361.146.2015/165DEC/15), Śląski WIIH:

- w pkt I wymierzył ww. przedsiębiorcy, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej potrawy hamburger z serem Feta,
- w pkt II, w oparciu o art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej, odstąpił od wymierzenia kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości handlowej potrawy kebab w cieście.

Pismem z dnia 9 lutego 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, w pkt I dotyczącym wymierzenia kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego hamburgera z serem Feta. Strona wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, gdyż z powodu „nieprzynoszenia zysków” zawiesiła działalność gospodarczą i zapłata kwoty 1.000 zł jest dla niej „nierealna”.

Pismem z dnia 25 lutego 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Marka Solarza, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Kebab Wypas Marek Solarz w Tychach, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Jak stanowi art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą

wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze i podmioty działające na rynku pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jest jednym z elementów jakości handlowej.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności:

- co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji,
- przez sugerowanie poprzez wygląd, opis lub prezentacje graficzne, że chodzi o określony środek spożywczy lub składnik, mimo, że w rzeczywistości komponent lub składnik naturalnie obecny lub zwykle stosowany w danym środku spożywczym został zastąpiony innym komponentem lub innym składnikiem,

o czym mówi art. 7 ust. 1 odpowiednio lit. a i d rozporządzenia 1169/2011. W myśl zaś art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości

handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 4, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli w punkcie gastronomicznym, należącym do przedsiębiorcy Marka Solarza, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Kebab Wypas Marek Solarz w Tychach, stwierdzono, że do sporządzenia wprowadzonego do obrotu hamburgera z serem Feta, zamiast deklarowanego w karcie menu sera Feta, użyto sera sałatkowego ISLOS. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami Śląski WIIH wymierzył w drodze decyzji karę pieniężną przedsiębiorcy Markowi Solarzowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Kebab Wypas Marek Solarz w Tychach, to jest podmiotowi, który wprowadził do obrotu ww. zafałszowany artykuł rolno-spożywczy.

Odwołując się od decyzji, strona nie kwestionuje ustaleń kontroli, wskazuje jednak, że z powodu nieprzynoszenia zysków zawiesiła działalność gospodarczą, w związku z czym wnosi o odstąpienie od wymierzenia kary.

Odpowiadając na powyższe argumenty strony, Prezes UOKiK wskazuje, że art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań prawa żywnościowego. Wskazuje się, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej

odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Odpowiedzialność obiektywna jest więc niezależna od jakichkolwiek okoliczności, w tym sytuacji finansowej podmiotu. Podsumowując, wprowadzenie do obrotu niewłaściwej jakości handlowej lub zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych w każdym przypadku skutkuje wydaniem przez organ decyzji administracyjnej. W przypadku stwierdzenia naruszenia interesów konsumentów – decyzji wymierzającej karę pieniężną w przewidzianej w ustawie o jakości handlowej wysokości (art. 40a ust. 1 pkt 3 lub 4) albo, w przypadku niewielkiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu – decyzję o odstąpieniu od wymierzenia kary (art. 40a ust. 5c), nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości. Mając więc na uwadze powyższe, nieprzyniesienie zysków przez prowadzoną przez przedsiębiorcę działalność gospodarczą nie jest przesłanką do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, natomiast okoliczność to brana jest pod uwagę przy ustalaniu wysokości tej kary.

Wskazać należy, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że Śląski WIIH, wymierzając karę pieniężną, uwzględnił w sposób prawidłowy zasadę proporcjonalności, w szczególności przy ocenie poszczególnych przesłanek, zawartych w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość kary pieniężnej.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, organ właściwie uznał, że przedmiotowe danie przygotowane zostało z innego surowca niż deklarowano w oznakowaniu, a konsumenci nie byli o tym informowani. W tym miejscu należy wskazać, że faktem powszechnie znanym jest, iż produkty tradycyjne, których nazwa została zarejestrowana jako Chroniona Nazwa Pochodzenia (ChNP), a takim jest m.in. „Feta”, zarejestrowana na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1829/2002 z dnia 14 października 2002 r. zmieniającego Załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „Feta” (Dz. U. UE L 277 z 15.10.2002 r., s. 10), są produkowane z określonych składników według ustalonej procedury, wobec czego ich cena jest znacznie wyższa niż produktów zwykłych. W związku z tym rozbieżność pomiędzy oznakowaniem, a faktycznie użytym surowcem wprowadzała konsumentów w błąd, gdyż podany w oznakowaniu składnik nadał gotowemu produktowi wyższe walory jakościowe i zachęcał do dokonania zakupu właśnie tego produktu. Ponadto dodać należy, że w rozpatrywanej sprawie, wobec nieuzasadnionego użycia nazwy chronionej, doszło do naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów, do stosowania

których obowiązani są przedsiębiorcy w całej Unii Europejskiej. Dodatkowo w oznakowaniu potrawy nieuwidoczniło także innych wymaganych prawem informacji.

Przy określaniu zakresu naruszenia, Śląski WIIH prawidłowo uwzględnił okoliczność, że informacja o składzie potraw stanowi jeden z elementów jakości handlowej, a nieuzasadnione w tym przypadku użycie nazwy „Feta” naruszało interesy konsumentów. Świadczy o tym fakt, że zostały naruszone przepisy mające na celu ochronę konsumentów i zapewnienie im rzetelnych i prawdziwych informacji o składzie produktów.

Biorąc pod uwagę dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, organ pierwszej instancji zauważył, że przedsiębiorca po raz pierwszy naruszył przepisy ustawy o jakości handlowej.

Mając na uwadze przekazaną przez stronę informację o wielkości osiągniętego przychodu, zalicza się ona do grupy mikroprzedsiębiorców, tj. spełniających kryteria wskazane w art. 104 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.).

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych została ustalona na 11 zł.

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie kara została wymierzona w minimalnej wysokości wskazanej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej i, zdaniem Prezesa UOKiK, jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, w świetle których kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Prezes UOKiK informuje też, że zawieszenie działalności gospodarczej należy odróżnić od faktycznego jej zaprzestania. Mimo bowiem, iż zawieszenie działalności gospodarczej w pewnym sensie stanowi przerwę w jej prowadzeniu, to w żaden sposób nie pozbawia jej charakteru i cech działalności gospodarczej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2011 r. (sygn. II UK 377/10), stwierdza nawet, że zawieszenie działalności gospodarczej nie jest czasowym jej zaprzestaniem, ale wyłącznie ograniczeniem. Z przepisu art. 14a ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, nie można wywodzić bowiem, iż ograniczenie czynności przedsiębiorcy, do dozwolonych w okresie zawieszenia, oznacza zaprzestanie wykonywania działalności gospodarczej.

Wskazać należy również, że zgodnie z art. 14a ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w okresie zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorca ma obowiązek:

- podporządkowania się obowiązkom nakazanym przepisami prawa,
- poddania się kontroli na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą,

- uczestniczenia w postępowaniach sądowych, postępowaniach podatkowych i administracyjnych związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną przed jej zawieszeniem.

Z powyższego wynika, że przedsiębiorca, po zawieszeniu działalności gospodarczej, nadal pozostaje osobą prowadzącą działalność gospodarczą. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej zaś nie wyklucza możliwości wszczęcia wobec niego postępowania administracyjnego, jak również nie zwalnia przedsiębiorcy z obowiązku uczestniczenia w tym postępowaniu, a następnie regulowania wszystkich zobowiązań o charakterze publicznoprawnym wynikających z tego tytułu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu produkty oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność i rzetelność, a więc może być stroną postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej. Tym samym zasadnym było wymierzenie stronie kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułu rolno-spożywczego zafalszowanego.

Podsumowując, zgodnie z obowiązującym prawem, ani brak zysków z prowadzonej działalności gospodarczej, ani jej zawieszenie nie są samoistnymi przesłankami do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski